

Strekke seg etter Mars

Michelle hadde en misjon. Og det hele begynte med å lære.

Av Lucy Stevenson Ewell
(Basert på en sann historie)

FOR ELDRE BARN

Denne historien fant sted i USA.

Michelle forsynte seg med poteter på tallerkenen sin. Hun så på familien sin rundt bordet. Hun var den yngste av 10 søsken og noen av dem gikk på universitetet nå. Hun likte å høre dem snakke om det de lærte.

“Hva ønsker du å studere når du går på universitetet?” spurte broren. Han studerte for å bli ingeniør.

“Jeg vet egentlig ikke ennå,” sa Michelle.

“Du kan også bli ingeniør,” sa han til henne. “Du er veldig flink.”

Michelle likte tanken. Hun likte matematikk og naturfag og hun gjorde det bra i fagene. Hun visste at Gud ønsket at hun skulle lære. Og hun visste at han ville hjelpe henne.

Da Michelle ble eldre, gikk hun på universitetet for å bli ingeniør. Hun arbeidet hardt for å lære. Noen fag var vanskelige. Men Michelle ga aldri opp.

Mens hun gikk på universitetet, delte hun evangeliet med klassekameraten John. Senere giftet de seg i tempelet. Michelle ble uteksaminert og tok

mastergraden. Hun ble mor. Hun fikk til og med drømmejobben der hun hjalp til med å sende ut raketter for å utforske rommet! Hun var leder og organiserte prosjekter for sitt team.

En dag ba Michelles sjef henne om å jobbe med et spesielt prosjekt. Hun hjalp til med å lage en robot som kalles en rover som skulle sendes til Mars. Michelle var begeistret! I flere måneder bygget hun nye konstruksjoner og kjørte tester.

Men etter at hun hadde arbeidet på Mars-roveren i nesten et år, fikk Michelle og hennes ektemann en viktig videosamtale. Det var med president Henry B. Eyring. “Vi ønsker å invitere dere til å være misjonsledere,” sa president Eyring. “Vil dere akseptere dette kallet?”

Michelle og John så på hverandre. Å reise på misjon betydde at Michelle måtte slutte i drømmejobben sin. Hun ville gå glipp av utskytningen av Mars-roveren! Men hun visste at det var viktigere å

tjene Herren. Da hun ble døpt, hadde hun lovet å gjøre alt han ba om.

“Ja,” sa hun. Ektemannen hennes nikket. “Vi vil tjene.”

Noen uker etter at Michelle og John startet sin misjon, tok et romfartøy som fraktet roveren til Mars, av. Michelle fikk ikke sett det. Hun var opptatt med andre viktige ting. Hun delte evangeliet med andre og hjalp misjonærene i misjonen. Hver dag hadde hun på seg et svart navneskilt der det sto “søster Amos”, med Frelserens navn under.

Etter syv måneder nådde romfartøyet som fraktet roveren endelig Mars, mer enn 160 millioner km unna. Søster Amos fikk tillatelse til å se landingen på Internett. Hun inviterte også misjonærene i misjonen til å se på.

Søster Amos var nervøs. Hun og mange andre hadde arbeidet så hardt med dette prosjektet! Ville roveren lande trygt?

Det gjorde den! Alle misjonærene jublet. Deretter bar søster Amos sitt vitnesbyrd. “Jesus Kristus skapte utallige

verdener,” sa hun. “Han skapte stjernene, planetene og hele universet. Han ønsker at vi skal lære, vokse og bruke våre talenter til det gode.”

Hun smilte. Hun var takknemlig for måten Gud ledet henne på gjennom hennes liv. Og hun var takknemlig for å være misjonær og dele hans fantastiske kjærlighet. ●

ILLUSTRASJONER: ALYSSA TALLENT